

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 17den NOVEMBER, 1827. N. 46

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

MENGELINGEN.

Over de in de Poolstreken gevondene roode sneeuw.

Het is een uit onderscheidene reisbeschryvingen en nieuwsbladen niet onbekend verschynsel, dat somtyds de sneeuw bedekt is met een rood stof. Saussure heeft dit verschynsel op de Alpen waargenomen, en in de Poolstreken schynt zulks niet zeldzaam te zyn. Men heeft dit stof *roode sneeuw* genoemd, hoewel het met de sneeuw niets gemeen heeft, en men nimmer heeft waargenomen, dat het uit de lucht nederviel. De beroemde Agardh heeft deze zoogenoemde sneeuw onderzocht, en zag daarin geheel ronde, ongesteelde, grootendeels bloedroode, ondoorschynende bolletjes, ongelyk van grootte, doch veelal niet grooter dan het honderste deel eener lyn in middellyn. Volgens hem is het eene soort van *Alga*, een hoogst eenvoudig plantaardig wezen, dat hy *Protococcus Kermesinus* noemt. Dezelve valt niet uit de lucht, maar ontstaat (door eene zoogenoemde *generatio aequivoca*, even als de infusiediertjes) op de sneeuw, even als op kalkrotsen, waarop de baron Wrangel eene plant vond, die Agardh voor dezelfde houdt als deze sneeuw, en die de ontdekker *Lepraria Kermesina* genoemd had. "Wanneer myn denkbeeld (zoo besluit de geleerde Schryver) aangaande dit ligchaam, hetwelk men de *bloem der sneeuw* zou kunnen noemen, gegrond was, zoo is onze verwondering ten opzigte van hetzelve daardoor geenszins verminderd, maar slechts het voorwerp dier verwondering zou veranderd wezen. Vermogen wy niet meer te gelooven, dat *Algen* of infusiediertjes uit de wolken vallen, dan moeten wy daarentegen aannemen, dat de sneeuw van een gansche bergstreek in weinige dagen door eene roode, zonderling tegen haar verblindend wit afstekende, vegetatie bekleed wordt. Wy moeten de kracht bewonderen, die op elk punt der oppervlakte onzes aardbols werkzaam is, en die zelfs de sneeuw van den winter met leven en plantengroei tooyen kan. Het is algemeen bekend, dat de kleuren van het plantenryk des te meer verflensen of verbleeken, hoe zwakker het licht is, dat haar bestraalt, en dat de velden van het Noorden slechts met weinig aanlokkende kleuren versierd zyn, terwyl die der Keerkringen met de heerlykste pralen: maar ook het Noorden nadert tot de bron des lichts door zyne Alpen, en verzamelt hare stralen door zyne sneeuw; en zelfs de winter kan somtyds dezelfde werking te voorschyn brengen als de warmste zomer. De natuur is onder alle de ongelyke en veranderlyke gedaanten, die zy aanneemt, hierin alleen zichzelve gelyk, dat zy altyd nieuw is en altyd bewonderingwaardig."

Parysche Kwakzalvers.

De kwakzalvers leven veeleer van de ziekten van den menschelyken geest, dan van de ligchamelyke. Zy grondvesten hun gezag op den schrik; de vrouwen komen hun verwonderlyk te stade, daar derzelver verbeeldingskracht zoo zeer vatbaar is voor vrees. Bewonder vry de behendigheid des kwakzalvers by een' eenigzins wederstrevigen patiënt! Hy begint met hem te overrompelen door de kracht van doctorale zegswyzen, vol wetenschappelyke kunsttermen. O toovermagt der woorden! De zieke zwygt en onderwerpt zich. De Doctor beslist, dat de lever aangedaan is, en schryft een recept, overeenkomstig deze aanwyzing. De patiënt sterft; hy wordt geopend; de lever is volmaakt gezond. De Doctor zegepraalt. "Uw vader is *hersteld* gestorven," voegt hy den troosteloozen kinderen toe; de weduw meent hem dank te zyn verschuldigd, en vermeldt door de geheele buurt, dat Doctor * * * onvergelykelyke bekwaamheid bezit in het genezen van leverkwalen!

De waardy der Koepokken.

Te Watertown, in Engeland, vertoonde zich onlangs de natuurlyke kinderziekte by een' jongeling. Terstond kreeg Dr. Fansher last, zoo veel hem mogelyk zou zyn, alle voorwerpen, die nog niet ingeënt waren, de koepokstof mede te deelen. Het gevolg was, dat de natuurlyke pokken zich niet verder verbreidden. Doch men ging nog verder. Om de voorbehoeding der koepok te beproeven, entte Fansher twee entwintig personen, die vroeger gevaccineerd waren, de natuurlyke smetstof in, en *niet één enkele derzelven werd van de kinderziekte aangetast.*

De Jezuiten van 1572 en 1826.

Toen de derde Ordesgeneraal der Jezuiten, Frans Borgia, tweeëndertig jaren na de stichting der Jezuiten orde stierf (1572), riep hy, in profetische geestvertukking, uit: "Als *lammeren* hebben wy ons ingedrongen; als verscheurende *wolven* zullen wy regeren, als *honden* verdreven worden, en als *adelaren* ons verjongen!" Dit is vervuld. Zal de kringvormige baan van nieuws worden doorloopen? Reeds zyn de *lammertjes* verschenen, en ginds en elders ontwaart men ook reeds weder een' verscheurenden *wolf!* "De wolven (zegt de graaf de Montlosier) zyn, in het algemeen, wreede dieren; en echter heb ik jonge welpen van deze beestensoort ontmoet, die zoo mak en aardig waren als lammeren; zy streelden en lekten zelfs iedereen. Vorsten van *Europa!* de instelling der Jezuiten streelt en lekt U tegenwoordig; maar—laat hen eens tot volwassenheid geraken!" . . . .

Treffende byzonderheid, rakende Alexander's dood.

Op den dag zyner afreize naar de Krim schreef wylen Keizer Alexander van Rusland aan de Keizerin, zyne Moeder; het was 4 ure na den middag. Eene zwarte wolk eensklaps den gezigteinder verdonkerende, beval de Keizer aan een vertrouwden Kamerdienaar, hem licht te brengen. Intusschen, de lucht opklarende, verscheen de zon met vernieuwden glans. De Kamerdienaar, die zich verwyderd had, keerde terug, en vroeg den Monarch, of hy het licht niet moest wegnemen.—"En waarom?" zeide de Keizer.—"Omdat," antwoordde de Kamerdienaar, "wy Russen het voor een kwaad voorteeken houden, by kaarslicht te schryven, terwyl het dag is."—"Wat besluit men daaruit? Zeg my de waarheid. Gy wilt zeker zeggen, dat de voorbygangers, hier licht ziende, zullen denken, dat er een lyk is?"—"Ja, Sire!" "Wel nu, neem het licht weg!"

Op den eersten avond na zyne wederkomst te Taganrog herinnerde zich Alexander dit gesprek met zynen Kamerdienaar. Zoodra hy hem zag, zeide hy tot hem: "Fedor! het licht, dat ik U beval van myne schryftafel weg te nemen, is myn geheugen niet ontgaan; het kondigt mynen dood aan; voor my zal het branden."

(Deze Anekdote wordt vermeld in een verhaal te Petersburg uitgegeven, van de reis van Keizer Alexander in de Krim.)

Maurocordato en de Generaal Roche.

Roche. Is het niet eene opmerkelyke omstandigheid, dat men in Parys meer bezig houdt met de zaken van Griekenland, dan in Griekenland zelve?

Maurocordato. Dat komt, wyl praten gemakkelyker is dan handelen.

Roche. Ik voor my geloof veeleer, dat het aan dezelfde oorzaak is toe te schryven, welke de minnaars altyd met vermaak doet spreken van het beminde voorwerp.

Maurocordato. Jammer maar, dat tot hiertoe uwe liefde zoo platonisch is geweest!

Rapport eens Deurwaarders.

Een deurwaarder moest eens een' kwaden betaler uitwinnen. By het volvoeren van dezen last geraakte de debiteur in zulk eene woede, dat hy den deurwaarder niet alleen met scheldwoorden overlaadde, maar zelfs met geweld ten huize uitdreef. De mishandelde stelde daarvan dit rapport:— Op den 5 Juny begaf ik my, ten gevolge eens *mandaats* van 3 *ejusd*, naar den Heer N . . . , om hetzelve ten uitvoer te leggen. Maar hy greep my aan, en wierp my met geweld ter deure uit, my scheldende voor een' *schurk, spitsboef, nietswaardig galgenaas* en *menschenviller*; welk alles ik bereid en genegen ben, te allen tyde onder eede te bevestigen, *dat het de zuivere waarheid is.*"

Spanje de ontdekker der Stoomschepen.

Spanje maakt aanspraak op de uitvinding der stoomschepen. In 1543 deed Blasco de Garay, scheepskapitein, aan Karel den V. den voorslag, om een schip te doen varen zonder riemen en zonder zeilen. De keizer nam den voorslag aan, in weerwil der raadgevingen zyner Ministers, die alle nieuwe uitvindingen tegenwerkten; en, de proef geslaagd zynde, werden aan den uitvinder geschenken en een jaargeld op de keizerlyke schatkist verleend. De toestel bestond in een' ketel met kokend water, welks damp twee raderen aan de zyden des vaartuigs in beweging bragt: dit is juist hetgene wy thans zien; gelyk de hedendaagsche wetenschap en nyverheid veelal bestaat in de trapswyze volmaking der hulpmiddelen, die onze voorvaderen met zulk een gelukkig gevolg nog niet wisten toe te passen. Karel de V. overleden zynde, vond Garay geene bescherming; en alzoo geraakte eene uitvinding, meer waard misschien dan die der goudmynen, gedurende Eeuwen in vergetelheid.

Napoleon's oordeel over Wellington en over Koning Ferdinand.

Kapitein Maitland, die het bevel voerde over de Bellerophon, vermeldt het volgende: "Nooit heb ik Bonaparte hooren spreken over den veldslag van Waterloo, noch hem eenige oordeelvelling hooren uitbrengen over den Hertog van Wellington, maar, den generaal Bertrand vragende, wat Napoleon van den Hertog dacht, antwoordde deze my: "Parbleu, ik kan U dit zeggen, nagenoeg in dezelfde bewoordingen als hy tot my bezigde: Wellington *is, met opzigt tot het bestuur eens legers, my volkomen gelyk, met het voordeel daarenboven van meer voorzigtigheids te bezitten.*"

"Ferdinand," zeide Napoleon op St. Helena eens tot Las Cases, "moge, in zyne woede, zynen schepter met beide handen vasthouden, hy zal denzelven nog eens, by zyn leven, hem zien ontglippen van tusschen zyne vingeren als eene naald."

De gestolen dief.

Ongelukkige! (zoo sprak de Regter een' voor hem gebragten paardendief aan) hoe durfdet gy U vermeten, op lichtklaren dag en de openbare straat, een paard te stelen? Ik een paard gestolen! (hernam de dief.) Weet, gestrenge Heer! dat in eene naauwe steeg mŷ een paard in den weg stond. Ik had haast, en wilde het van achteren voortdrŷven. "Voorzigtig!" riep eene stem mŷ toe; "neem U in acht; dat paard schopt!" Langzaam sloop ik zŷwaarts, ten einde mŷnen weg te vervolgen. "Halt!" riep een karreknecht; "niet te naby; dat paard bŷt!" Wat bleef mŷ thans over, wilde ik niet geschopt of gebeten worden, dan mŷ op hetzelve te plaatsen? Maar naauwelŷks zat ik mŷ in den zadel, of het weerspannige ros neemt den kop tusschen de pooten, en rent over heg en steg, gelŷk een vogel door de lucht, veertien mŷlen wegs met mŷ voort. En zoo, gestrenge Heer Regter, ben ik hier gekomen. Heb *ik* nu het paard, of heeft het paard *mŷ* gestolen?

Fiscaal's Kantoor, den 16den November 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 18 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

ER is op den 31sten October ll. des avonds, verloren een' Gouden doekspeld met glas, waar achter in haar gewerkt de Letters M. S.; de gene welke gezegde speld mogt gevonden hebben, wordt verzocht dezelve by het Bureau van deze Courant te bezorgen; kunnende men op eene genereuse belooning staat maken.

Curaçao den 3den November 1827.

TE TOOP by AUGUST MULLER.
Glazen Bollen voor Patent Lampen.

ZEKERE Mejufvrouw Lea van Joseph Peixoto zich vermetel hebbende om de vuilste Expressien van Injurie tegen myne Echtgenoote Mejufvrouw Esther van Abm. Buenavivas te bezigen, echter door Intercessie van Vrienden genoegen genomen hebbende met eene behoorlyke recantalie. Zoo maak ik dezelve by insertie in deze Kourant mits deze kenbaar voor Vrienden en bekenden, luidende het geschrift als volgt:

YO la abaxo firmada, reconociendo por esta, que en un momento de furor acercandose á insanidad, haver proferido expresiones ultrajantes y mentirosas con respecto at caracter y pundonor de la muy delicada y decente Señora honrada Esther, Esposa del Señor David Henriquez Juliao, declaró por esta, no solamente retractarlas en un todo, y pedir me dispensa dicha Señora, su Esposo y demas, pero que siento repeso y contricto en Extremo, reconociendo dicha Señora (cuya no necesita testimonios de su virtuosa conducta) por una persona digna de toda aprecio y respecto, por su virtud, caracter y prendas acreditadas, esperando asi como hemos convenido, que dicha retraccion y reconocimiento de mi parte, (convencido de mi error,) borará para siempre toda especia de sospecha, y segun las Leyes en punto de Injuria verbal, anulará asi como queda anulada toda pretencion en derecho de las partes agraviadas y que esta sirve de punicion asi *honorable* como *profitable.*

Y para que conste y tenga su pleno efecto firmo esta en presençia de Testigos en Curazao el dia 14 de Noviembre de año 1827.

(firmada) LEA de JOS. COHEN PEIXOTO.
Como Testigos,
JB. JESERUN PINTO.
JB. CURIEL.

Curaçao den 16den November 1827.
DAVID HENRIQUEZ JULIAO.

FOR SALE.

THE fast sailing Corvette called General Paez, formerly the Tarantula. She is of a French construction, containing 400 Tons, copper fastened and newly coppered; having on board 14 pieces of cannon, 18 pounders and a complete set of small armaments, besides a good inventory. For particulars apply to the Consignee

A. MATTEY.

October 24, 1827.

Lŷst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

F de la Rosa Bocanegra	F Dupain
J C Meyer	David S Valencia
J Senior	Batseba de Abm. Leao.
J W G Jutting	Pedro Moron
Dr. Beavers	Martino Juan Niewindt
J Robert	

Curaçao, den 9den November 1827.
A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

OP den avond van den 10den dezer is ten onze huize onverwacht door den dood uit ons midden weggerukt, onze teder beminde Moeder Mevrouw Helena Elizabeth Schuman, Weduwe van den Weledelen Heer Johannis Martyn; gevoelig wordt zy door ons beide betreurd.

Wed. JOHN SCATES.
S. F. MARTYN.

Den 16den November 1827.

*** *BEVALLEN*—Op Zaturdag den 10den dezer van een' welgeschapen Zoon, de Echtgenoote van

C. G. E. RAPPARD.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—NOVEMBER.

10. golet Overste von Scholten, Krög, St. Thomas
14. —— Fingal, Despair, Oostende, laatst van Coro
15. —— Diana, Agostini, St. Thomas

UITGEKLAARD—NOVEMBER.

12. golet Anna, Sapia,
13. —— Sirena, Francon,
—— Overste von Scholten, Krög,
14. bark Eendragt, Wever,
15. brik Generaal Paez, Clark,
16. golet Amable Lucia, Diedenhoven,

De berigten welke wŷ gedurende deze week ingewonnen hebben wegens den toestand der zaken van de Republiek van Colombia, zŷn niet gunstiger dan de vorigen. Bedroevend zŷn de aangelegenheden dier pas opgekomene staten op de tegen over ons liggende vaste kust. Cumana is in opstand, ja zelfs de hoofdstad dezer provintie wordt met eene overrompeling gedreigd door de federalisten, en men wil dat deze partŷ de hoofdstad in beleg houdt.

Het zal niet lang meer duren, volgens begrippen van staatkundigen, of dezelfde tooneelen als die van April 1826, in Venezuela en verdere departementen, zullen vernieuwd worden. Het zuiden van Colombia heeft zich gelŷk wŷ reeds gezien hebben, voor de Federatie stellig verklaard, welk voorbeeld weldra zal nagevolgd worden.

Wŷ hebben mondelŷks vernomen van personen welke uit La Guayra alhier zŷn aangekomen, dat de benden van Cisneros als nog de ommestreken der hoofdstad Caracas zeer dikwŷls verontrusten; dat zelfs een tegen hen uitgezonden detachement, terug geslagen is geworden en dat zŷ de faktorŷen van de tabak te Orituco vernield en in assche gelegd hebben.

Er heerschtte dusdanig eene soort van vlek koorts te St. Thomas dat de gewone parade op den geboortedag van hare koninglŷke hoogheid de koningin van Denemarken, den 21sten October laatstleden, geene plaats heeft kunnen hebben. Alle inwoners byna (volgens de Courant van den 31sten Oct,) zŷn door deze koorts aangetast. Wŷ zien echter met genoegen dat op de sterf lysten in die Couranten geen ongewoon getal sterfgevallen staat; zoo dat het te hopen is dat die ziekte geene doodelŷke gevolgen heeft.

Uit de St. Thomas kouranten, welke wŷ deze week ontvangen hebben, zien wŷ dat er te Barbados berigten uit Engeland ontvangen zŷn tot den 12den Sept., doch dat dezelven geen politiek nieuws van eenig aanbelang behelzen. De laatste berigten uit Engeland, die wŷ hier hebben zŷn van den 2den Sept.; dus zal er in die tien dagen niets belangrŷk voorgevallen zŷn en de Porte geen beslissend antwoord op het voorstel der bemiddeling gegeven hebben. Misschien zal er nog wel eene maand verloopen eer dit geschiedt; ondertusschen moeten de berigten, welke wŷ van daar verwachten telkens belangrŷker worden.—Neemt de Porte de bemiddeling aan, dan is zŷ in tegenstrŷd met de wet van Mahomed, welke verbiedt dat geen Moskeën aan de Christenen mogen overgelaten worden, hetwelk plaats zou hebben als de Muzelmansche bevolking Griekenland mogt ontruimen, en daar de Groote Heer thans reeds door alle vroome Muzelmannen beschouwd wordt als een *giaur* of ketter, wŷl hy nieuwigheden, als de Europische militaire discipline en andere zaken meer, in zŷn rŷk heeft ingevoerd, zoo loopt hy gevaar dat er een algemeene opstand tegen hem losbarst; en weigert hŷ de bemiddeling aantenemen, hetwelk allerwaarschŷnelŷk het geval zal zŷn, wat moet er dan gebeuren? Waarschŷnelyk dit: hoofdzakelŷk en in de eerste plaats zullen de Verbondene Mogendheden afgevaardigden naar Griekenland zenden, welke met de Grieken onderhandelingen zullen aanknoopen en de Grieken zullen als eene onafhankelŷke natie erkend worden. Dit dient vooraf te gaan, want men kan met geene opstandelingen verbonden sluiten; maar zŷn de Grieken erkend voor eene natie, dan kan men met hen eene offensive en defensive alliantie sluiten.

Als er ooit een volk bestaan heeft, dat het regt bezit als eene onafhankelŷke natie erkend te worden, dan zŷn het de Grieken. Reeds eeuwen vóór onze tŷdrekening toen het overige Europa nog onbewoond was of door wilde volkstammen bewoond werd, bestond de Grieksche natie als een beschaafd volk, bŷ welke kunsten en wetenschappen bloeiden en welke door de voorzienigheid bestemd was om het overige Europa te beschaven. Deze natie verdient dus niet om uit de rŷ der volkeren gesloten te blŷven, om dat eene horde Aziatische barbaren, hun land overstroomd en hen onder het juk der slavernŷ heeft gebragt, even zoo min als Nederland het regt op onafhankelŷkheid verloren had, om dat het met bŷkans het geheele vaste land van Europa, onder de onweerstaanbare magt van een wereldbestormer had moeten bukken.

Hadde Duitschland, Frankrŷk, Engeland of Nederland even zoo nabŷ Azia gelegen als Griekenland, dan hadden die gewesten even zoo onder het Muzelmannische juk gekomen, en onze voorouders zouden gedwongen geweest zŷn of om den Mahomedaanschen godsdienst te omhelzen of om slaven der Turken te worden.

Maar als de onafhankelŷkheid van Griekenland nu eenmaal erkend is, wat zal er dan vervolgens gebeuren? Ongetwŷfeld zullen dan alle Turksche havens aan de Middellandsche en Zwarte Zee in staat van blokkade gesteld worden; hierop zal er eene algemeene opstand volgen op de eilanden, en de vaste kust waarvan de Turken nog bezitters zŷn. De Pacha van Egypte zal zich onafhankelŷk verklaren, andere Pachas in Azia zullen zŷn voorbeeld volgen.

De ommetelŷke bevolking van Constantinopolen geene levensmiddelen meer ontvangende door de algemeene blokkade, zal in opstand geraken, de aanhangers der Janisaren zullen het vuur aanblazen en zeggen dat de hongersnood een straf is wegens het schenden der heilige wet van Mahomet door het invoeren van nieuwigheden.

Zoo het eens gebeuren mogte dat Sultan Mahomet IV. en zŷn zoontje het leven verlaten, dan was de oude keizersstam van Ottoman uitgestorven; gelukzoekers zouden om strŷd den troon pogen te beklimmen en het Ottomanische rŷk zoude geheel ontbonden worden.

In alle gevallen indien er een oorlog losbarst dan verdrŷven de Serviers de Turksche garnisoenen uit hun land en weigeren verder cŷnsbaar te zŷn aan de Porte.

Insgelŷks zullen de prinsdommen Wallachyen en Moldavien weigeren den Sultan langer als hunnen leenheer te erkennen en zich bŷ de Russen voegen.

Indien de Porte de bemiddeling aanneemt dan blyven de Grieken nog altŷd cŷnsbaar en erkennen den Sultan als hunnen leenheer; doch wordt Griekenland verlost door behulp der wapenen van de bondgenooten, dan is er aan geene cŷnsbaarheid meer te denken.

Doch alvorens de tŷd tot het aannemen of verwerpen van de bemiddeling ten einde is, kunnen de Turken nog zeer veel kwaads doen, daarom is het een groot geluk dat Lord Cochrane in die zeeën is en door zŷne verkregene roem de vyanden in vrees houdt en hen belet om eene groote onderneming te doen.

Wŷ wenschen dan ten slotte van ganscher harte dat het Ottomanische rŷk zŷnen val nabŷ zŷ en dat op deszelfs puinhoopen, Griekenland weder zal verrŷzen, het zŷ als republiek gelŷk het was in de aloude tŷden of als keizerrŷk gelŷk het bestaan heeft tot de val van Constantinopolen in het jaar 1453.

De Oostenrŷksche dagbladen hangen een vreesselŷk tafereel op van de verbazende uitrustingen welke de Porte maakt tot den oorlog, zoo wel in het leger als de zeemagt. Deze afschildering der oorlogstoebereidselen moet dienen om de Engelschen afteschrikken, den oorlog tegen de Porte ten gunste der Grieken te beginnen.

De Engelsche dagbladen spotten echter met die Oostenrŷksche berigten, zŷ zeggen dat het Groot Brittanje volkomelŷk onverschillig is, of de Turken eene kleine of groote vloot uitzenden; bŷ het verschŷnen van de gecombineerde vloot in den Archipel zal in alle gevalle de Turksche vloot wel in de haven blŷven en wilde zŷ den strŷd

aanvangen, dit zoude hare volkome vernieling naar zich slepen.

De president van Griekenland, de graaf Cabo de Istria, is te Londen aangekomen, waarschynelyk met oogmerk om alvorens hy het bewind over zyn vaderland aanvaart, de noodige schikkingen met het Engelsche ministerie te beramen. De oppositie dagbladen in Engeland willen dat het gouvernement niet zal toelaten dat een Russisch staats dienaar het opperbewind in Griekenland ontvange, wyl hy geheel de belangens van Rusland zal toegedaan zyn. Zyn gedrag echter heeft dit vermoeden weerlegd, wyl deze heer uit het ministerie was verwyderd, om dat hy keizer Alexander trachtte te bewegen ten gunste van zyn vaderland en landgenooten de wapenen op te vatten.

Ten tyde dat Italien zich bevond onder het bestuur van Napoleon, zyn aldaar de monnikken ordes vernietigd en de kloostergebouwen verkocht geworden. Wyl er door den oorlog met Engeland den invoer aller Engelsche fabriek goederen in Italien verboden was, zoo begaven zich een aantal Duitsche en Zwitzersche fabriekanten derwaarts, welke de verlatene kloostergebouwen opkochten en dezelve in fabrieken veranderden, die weldra zeer bloeyend werden.

Hoewel de meeste dezer fabriekanten van den Protestantschen godsdienst waren, zoo konde de keizer van Oostenryk toen hy in bezit van Lombardyen geraakte dezelve niet uit het land bannen, maar verbood hen echter de openlyke uitoefening van hunnen godsdienst. Thans echter na aanhoudend aanzoek is hun dit toegestaan, doch onder deze voorwaarde, dat geen predikant in de landstaal mag prediken, maar in eene taal, die niet algemeen verstaan wordt. De rede van dit verbod is buiten twyfel, wyl het Oostenrykschе gouvernement bevreesd is, dat zyne Italiaansche onderdanen Protestantsche gevoelens zullen overnemen, wanneer zy deze predikatien verstaan.

Het gevolg hiervan is, dat alleen de oudste dezer fabrikanten de predikatie kunnen bywonen, welke in het Duitsch geschieden; doch geenzins hunne kinderen, die in Italien geboren zyn en alleen Italiaansch spreken.

De berigten uit Rome behelzen dat het traktaat der verlossing van Griekenland den 6den July gesloten, aldaar bekend was geworden en dat de Heilige Vader er byzonder over verheugd was, wyl Z. H. nu hoopte, dat na deze gelukkige gebeurtenis de scheuring tusschen de Oostersche of Griekschе kerk en de Roomsche of Latynsche kerk een einde zal nemen, en dat dan deze beide kerken alleen den Paus, den Stedehouder van Christus, als het algemeene opperhoofd der kerk zullen erkennen.

PORTUGAL.

Lissabon, Aug. 14.—De graaf de Lumiares is benoemd geworden tot gouverneur generaal der provintie Minho en de markies de Valence van Tras-os-Montes. De ministers zyn even zoo werkzaam als hunne voorgangers, om hunne gunstelingen en aanhangers in posten te stellen, waar dezelven vele emolumenten kunnen verdienen. Eenige, door den bisschop van Algarve, den minister van justitie gedane benoemingen hebben veel opziens verwekt, onder zekere klassen; want de benoeming van zekere karakters tot posten in de regering en in de kerk kan niet aangenaam zyn voor de geestelyken. Niettegenstaande dit alles blyft het volk ontevreden en de soldaten deserteren dagelyks naar Spanje.

De door de vrienden der konstitutie ten tyde derzelver daarstelling gedane beloften, waren overheerlyk, maar worden volstrekt niet nagekomen; en de teleurstelling der landlieden in dit klimaat gaat schielyk over tot haat en hunne wraakzucht wordt weldra gaande gemaakt. Hieruit ontspruit hunne ontevredenheid. De soldaten alzoo, wier geluk geschat wordt naar de denkbeelden van een werkeloos leven en eene overvloedige soldy, hadden groote verwachtingen. Oordeel dan hunne kwelling te moeten ervaren dat onder de heerschappy der konstitutie zy meer te doen en minder te ontvangen hebben. Vermeerderde arbeid en verlaagde betaling hebben hen van gedachte doen veranderen; en zoo volgen de dagelyksche desertien, welke tevens aangemoedigd worden door zendelingen die over het gansche land verspreid zyn en hen vertellen hoe wel hunne kameraden in Spanje ontvangen en behandeld worden, waar zy dubbele betaling en betere rantsoenen ontvangen en bovenal niets te doen zullen hebben.

Eenige nachten geleden hebben een sergeant, een korporaal en 40 man van het regiment ruitery No. 2 (het beste in deze afdeeling) met hunne wapens, uitrustingen en paarden, uit hunne kwartieren te Villa Viçosa naar Spanje gevlugt, na hunne officieren gearresteerd en patrouilles uitgezet te hebben om hunne vlugt te dekken.—Een kapitein van dat regiment, die zyne gevangenis ontkomen was, steeg dadelyk te paard, wekte de andere soldaten op en vervolgde hen, doch hy werd door hen geschoten en moest gewond terug keren.

Het geroep der soldaten was: "weg met de officieren die ons misleid hebben; wy kennen thans hunne slechtheid en wy vertrekken naar Spanje." Een aantal soldaten van het 13de regiment voetvolk trokken uit, verwisselden eenige schoten met de deserteurs, joegen hen op de vlugt en bragten van de wegloopers twee gekwetsten naar het hospitaal.

Men verkeert algemeenlyk in het geloof dat de soldaten omgekocht worden, om naar Spanje overteloopen en wel tegens 11 schellingen per man. Er is een man met name F . . . . die in de vorige zaken van Chaves betrokken was, en bekend stond met alle die omstandigheden; deze man zegt men heeft het geld toegeschoten.

Er liep een gerucht in de stad dat de bisschop van Villa Viçosa is opgeligt en naar een klooster gezonden geworden, om dat hy voornamelyk het geld voorgeschoten heeft. Hy is een oud man, een monnik der orde van de Paulistas. Eenige doldriftige Miguelisten kwellen hem in zyne gevangenis, met vooruitzigt van bevorderd te worden by de komst van den Infant.

Het getal der van Villa Viçosa naar Olivenze gevluchte soldaten was 41; toen zy in Spanje aankwamen werden zy verpligt hunne wapens neer te leggen en hunne paarden aftegeven, welke terstond aan de Portugesche authoriteiten terug gegeven werden. Dit is, zoo men zegt geschied, om slechts in schyn aan de voorwaarden der traktaten te voldoen; want behalve de aanmoediging welke aan de deserteurs gegeven wordt (en dagelyks heeft er desertie plaats, zelf uit Lissabon, der artillerie en van het regiment No. 7.) worden de deserteurs by een vergaderd en in krygstucht gehouden. Men zegt dat er thans zich in Spanje bevinden 15,000 man geregelde Portugesche troepen, welke door Fransche officieren zullen gekommandeerd worden en in den oorlog van het schiereiland zeer werkzaam zullen zyn.

Een leger van 15,000 Portugesen met bekwame officieren zal weldra in den tegenwoordigen toestand der gemoederen van het volk, het gansche land overstroomen. De Apostoliken hebben ten doel om van deze natie goede soldaten te maken en uit Frankryk goede officieren te krygen; door welke middelen zy Portugal aan Spanje willen inlyven en daarby hunne ergste vyanden, de Engelschen uit het schiereiland te verdryven.

Om den toestand van zaken in Portugal meer te verdiepen in beslommeringen, wordt er thans berigt, dat de Britsche troepen naar Engeland spoedig zullen terug keren. Het Engelsche regiment No. 4 is te Lissabon aangekomen en het garnizoen aldaar betrokken. Het 10de en 60ste regiment zyn ook daar te verwachten; en de officieren zyn zoo zeker van spoedig naar Engeland terug te keren, dat zy hunne muilezels, welke zy in laatstleden January tot eenen hoogen prys gekocht hebben, voor zeer geringe pryzen, zoo als zy maar krygen, verkoopen. Hierop kan men echter zeer weinig staat maken; want officieren zyn niet altyd naauwkeurig in hunne speculatien.

Hierby wordt nog gevoegd de desertie uit St. Ubes, welke veel opziens gebaard heeft. Het is gebleken dat de zoon van den opper direkteur van het tolhuis en verscheidene aanzienlyke personen uit die stad vertrokken waren en getracht hadden binnen Spanje te komen; doch zy werden door eenen officier gearresteerd en in hechtenis geworpen.

De rooveryen op de publieke wegen van Alentego, welke in verband staan met de desertie, zyn ontzettend. Weinige reizigers komen vry zonder uitgeplunderd te worden. Zelfs de Almocraves (deze zyn de muilezels dryvers en sjouwers) zyn gedwongen geworden het geld en de goederen, die zy met zich voerden aan de talryke en sterke benden van roovers, welke hen aanvielen, overtegeven. Er is een nieuw opperhoofd der politie aangesteld geworden, om de in verwarring geraakte politie te herstellen; doch al zyne pogingen zullen vruchteloos zyn, waar men met de bevelen van de regering den spot blyft dryven en de wetten met voeten vertreden, ten zy men de gehoorzaamheid aan dezelven door gevelde bajonetten vorderde—Over dag wordt aanhoudend gepatrouilleerd en by nacht zyn alle maatregels te vergeefsch, om het stelen en moorden te verhinderen.

Intusschen moet men in aanmerking nemen dat het bewind van het gouvernement in handen is van eene Princes, die zeer zwak van gestel is, en die, hoe uitmuntend hare voornemens ook mogten zyn, gedurig misleid en bedrogen wordt door de kabalen die haar omringen. Uit dien hoofde wenschen eenige welgezinde menschen, dat een bekwame en kundige minister de teugels der regering mogt in handen nemen. Men wenscht den markies van Pombal (die reeds 50 jaren dood is) terug in het bestuur te hebben; want terwyl hy in gezag was, men dan den man had, en nu heeft men het ware stelsel, zonder iemand om hetzelve uittevoeren.

Het is werkelyk bedroevend voor elk weldenkend Portugees die zyn land bemint, om hetzelve in eenen, naar vernieling hellenden toestand te zien; terwyl hetzelve de middelen bezit om vry—groot—roemryk—gelukkig te zyn, wordt het van een gescheurd door inwendige partyen; en deszelfs onafhankelykheid staat op het punt van door deszelfs eigene voedsterlingen vernield te worden.

Er liep een gerucht dat de Portugesche deserteurs vóór het einde van deze maand (Augustus) onder het bevel van Fransche officieren zullen aankomen; anderen spreken dit gerucht tegen en vertellen dat zy nog de aankomst van Don Miguel zullen verbeiden. Aan dit laatste wordt weinig geloof gehecht; want de Apostolische junta, wenscht Portugal zonder hem intenemen.

De Spaansche vlugtelingen worden mede alhier meer en meer misnoegd. Er bevinden zich in Santerem byna drie honderd officieren die hier zyn aangekomen, in verwachting dat Engeland zich hunner zaak zullen aantrekken. Zy zeggen dat ten zy er het een of ander mogt voorvallen, zy binnen de twee maanden tyd naar hun land zullen terug keren; maar zy verkeren nog in het denkbeeld dat de lang gedreigde storm niet zal voorby gaan zonder zyne woede te laten gevoelen; want men is algemeenlyk van gevoelen, dat Don Miguel, in de maand October, zoo niet eerder, alhier zal zyn.

MEXICO.

A Mexican editor says, under date of the 18th Aug., "It appears by the last advibes from Lima that the plenipotentiaries of Buenos Ayres and Chili, for the Congress of Tacubaya, were in that capital. We are not of the opinion of those who think the assemblage of the Plenipotentiaries in Tacubaya, is no longer useful: on the contrary, we consider it as being every day more important, and we are persuaded that the recent events in Peru, Colombia, and Central America, imperatively demand the continuation of the conferences; and moreover, we are committed on the subject with Europe and the whole world, that will ridicule us if we abandon an enterprize for which there were motives so powerful, and which had so auspicious a beginning."

Last month, new attempts were made in the Mexican state of Durango, to excite political commotions.

It appears from our Mexican papers, that the civil war in the Republic of Central America was not terminated in the first week of July. All the negotiations between the insurgents, as they are called, of San Salvador and the President of the Republic, had miscarried. A French colonel, Roaul, who had acted a prominent part among the insurgents, deserted them on the 30th June, and went over to the Guatemalians, whose head quarters were then in Cuaginiquilapa. A private letter says—"Salvador has lost in him, the only military man, perhaps, upon whom she could count; and it is probable that his desertion was occasioned by the complete anarchy which reigns among his former associates, and that his example will be followed by many others, to the ruin of the faction who rule the unfortunate State.—[*Nat. Gaz.*]

FROM ST. THOMAS PAPERS.

OCTOBER 20.

MANIFESTO OF THE OTTOMAN PORTE.

"To every man endowed with intelligence and penetration, it is clear and evident that, conformably to the decrees of Divine Providence, the flourishing condition of this world is owing to the union of the human species in the social state; and that, as on account of their diversity of manners and characters, this union could only be accomplished by the subjection of different nations, Almighty wisdom, in dividing the universe into different countries, has assigned to each a Sovereign, into whose hands the reins of absolute authority over the nations subject to his dominion are placed; and that it is in this wise manner the Creator has established and regulated the order of the universe.

"If, on the one hand, the consistency and duration of such a state of things principally depend on monarchs and sovereigns respectively abstaining from every kind of interference in each other's internal and private affairs, it is, on the other hand, not less evident that the essential object of treaties between empires is to guard against the infringement of a system of order so admirable, and thus to establish the security of people and kingdoms. In this way each independent power, besides the obligation which its treaties and foreign relations impose, possess also institutions and relations which concern only itself and its internal state, and which are the offspring of its legislation and form of government. It belongs, then, to itself alone to judge of what befits itself, and to busy itself therewith exclusively. Moreover, it is matter of public notoriety, that all the affairs of the Sublime Ottoman Porte are founded on its sacred legislation, and that all its regulations, national and political, are strictly connected with the precepts of religion.

"Now, the Greeks, who form part of the nations inhabiting the countries conquered ages ago by the Ottoman arms, and who, from generation to generation, have been tributary subjects of the Sublime Porte, have, like the other nations that since the origin of Islamism remained faithfully in submission, always enjoyed perfect repose and tranquillity under the ægis of our legislation. It is notorious that these Greeks have been treated like Mussulmans in every respect, and as to every thing which regards their property, the maintenance of their personal security, and the defence of their honour; that they have been, particularly under the glorious reign of the present Sovereign, loaded with benefits far exceeding those which their ancestors enjoyed; but is is precisely this great degree of favour, this height of comfort and tranquillity, that has been the cause of revolt, excited by malignant men incapable of appreciating the value of such marks of benevolence. Yielding to the delusions of a heated imagination, they have dared to raise the standard of revolt, not only against their benefactor and legitimate Sovereign, but also against all the Mussulman people, by committing the most horrible excesses, sacrificing to their vengeance defenceless women and innocent children with unexampled atrocity.

"As each power has its own particular penal code and political ordinances, the tenor whereof forms the basis for its acts of sovereignty, so the Subleme Porte, in every thing relating to the exercise of its sovereignty, rests exclusively upon its Holy Legislation, according to which the rebels fall to be treated. But in inflicting necessary punishment on some with the sole view of amending them, the Porte has never refused to pardon those who implore its mercy, and to replace them as before under the ægis of its protection. In the same manner the Sublime Porte, always resolved to conform to the ordinances of its sacred law, notwithstanding the attention devoted to its domestic affairs, has never neglected to cultivate the relations of good understanding with friendly Powers. The Sublime Porte has always been ready to comply with whatever treaties and the duties of friendship prescribe. Its most sincere prayers are offered up for that peace and general tranquillity which, with the aid of the Most High, will be re-established in the same manner as the Sublime Porte has always extended its conquests,—namely, by seperating its faithful subjects from the refractory and malevolent, aud by terminating the existing troubles by its own resources, without giving occasion to discussions with the Powers who are its friends, or to any demands on their part.

"All the efforts of the Sublime Porte have but one object, which is the desire of the establishment of general tranquillity, while foreign interference can only tend to a prolongation of the rebellion. The firm and constant intention of the Sublime Porte to attend to its principal interests which spring from its sacred law, merits their approbation and respect, while any foreign interference must be liable to blame and animadversion. Now it is clear and evident that by adhering to this principle, every thing might have been terminated long since, but for the illfounded propositions which have been advanced concerning the conformity of religion, and the fatal influence which the state of things has, perhaps, exercised throughout the whole of Europe, and the injury to which maritime commerce may have been exposed.—At the same time the hopes of the malevolent have been constantly encouraged by the improper conduct of giving them assistance of every kind, which at any time ought to have been reproved, conformably to the law of nations. It is besides to be observed, that the relations and treaties subsisting between the Sublime Porte and the Powers in friendship with it, have been entered into with the Monarchs and Ministers of those Powers only; and considering the obligation of every independent Power to govern its subjects itself, the Sublime Porte has not failed to address to some friendly Courts complaints respecting the succours afforded to the insurgents. The only answer made to these representations has been, to give to machinations tending to subvert laws and treaties the signification of *liberty*; and to interpret proceedings contrary to existing engagements by the expression of *neutrality*, alleging the insufficiency of means for restraining the people.

"Setting aside the want of reciprocal security, which must finally result from such a state of things to the subjects of the respective Powers, the Sublime Porte cannot allow such transactions to pass silently. Accordingly, the Porte has never omitted to reply to the different pretensions advanced, by appealing to the justice and the equity of the Powers who are its friends, by often reiterating complaints respecting the assistance afforded to the insurgents, and by giving the necessary answers in the course of communications with its friends. In fine a mediation has at last been proposed. The fact, however, is, that an answer restricted to one single object can neither be changed by the process of time, nor by the innovation of expressions. The reply which the Sublime Porte gave at the beginning will always be the same—namely, that which it has reiterated in the face of the whole world, and which is in the last result its sentiment on the position of affairs.

"Those who are informed of the circumstance and the details of events are not ignorant that at the commencement of the insurrection some Ministers of friendly Courts, resident at the Sublime Porte, offered effective assistance in punishing the rebels. As, however, this offer related to an affair which came exclusively within the resort of the Sublime Porte, in pursuance of important considerations, both with regard to the present and the future, the Porte confined itself to replying, that though such an offer had for its object to give aid to the Ottoman Government, it would never permit foreign interference. What is more, when the Ambassador of a friendly Power, at the period of his journey to the Congress of Verona, entered into explanations in conferences with the Ottoman Minister on the proposed mediation, the Sublime Porte declared in the most unequivocal manner, that such a proposition could not be listened to: reiterating every time that the subject was resumed, the assurance that political, national, and religious considerations rendered such refusal indispensible.

"In yielding to this reasoning, and in admitting more than once that right was on the side of the Porte, the before mentioned Ambassador on his return from Verona to Constantinople, again clearly and officially declared in several conferences by order of his Court, and in the name of the other Powers, that the Greek question was recognized as belonging to the internal affairs of the Sublime Porte; that as such it ought to be brought to a termination exclusively by the Porte itself; that no other Power was to interfere in the sequel; and that if ever any one were to interfere, all the others would act according to the principles of the law of nations.

"The agents of one of the great Powers which has recently consolidated its relations of friendship and good understanding with the Sublime Porte, also officially and explicitly declared, in their conferences with the Ottoman agents, that there should be no interference on this subject. That declaration having served as the basis for the result of those conferences, there cannot now be any question respecting this affair, which the Sublime Porte is entitled to consider as completely and radically adjusted. Nevertheless, the Porte still considers itself authorized here to add the following observations in support of its antecedent assertions:

"The measures which the Sublime Porte has adopted from the commencement, and which it still pursues against the Greek insurgents, ought not to make the war be considered a was of religion. Those measures do not extend to all the people in general, for they have for their sole object to repress the revolt and to punish those subjects of the Porte who, acting as true chiefs of brigands, have committed atrocities equally serious and reprehensible. The Sublime Porte has never refused pardon to those who submit. The gates of clemency and mercy have always been open. This the Sublime Porte has proved by facts, and still proves it, by granting protection to those who return to their duty.

"The real cause of the continuance of this revolt is to be found in the different propositions made to the Sublime Porte. The injury arising from the war, too, has only been felt by the Porte; for it is known to all the world that European navigation has never been interrupted by this state of things, which, far from prejudicing European merchants, has afforded them considerable advantages.

"Moreover, the troubles and the revolt exist only in one single country of the Ottoman empire, and among the partisans of malevolence; for, thanks be to God, the other provinces of this vast empire have no way suffered, and with all their inhabitants enjoy the most perfect repose. It is not easy, therefore, to understand how these troubles are to be communicated to other European countries. Suppose, however, that this were the case, as each power is paramount within itself, it ought to know such of its subjects on its own territory as manifest seditious dispositions, and it ought to punish them according to its own laws, and in pursuance of the duties inherent in its own sovereignty. It may be superfluous to add, that the Sublime Porte will never interfere in such transactions.

"Considering the points above set forth with reference to justice and equity, every one must be easily convinced that there remains no ground for discussion upon these affairs. However, though it is fit that all ulterior interference should cease, an offer of a mediation has been in the last result made.

"Now, in political language, it is understood by this expression, that if there arise differences or hostilities between two independent Powers, a reconciliation may be brought about by the interference of a third friendly power. It is the same with respect to armistices and treaties of peace, which cannot be concluded but between recognized Powers. But the Sublime Porte being engaged in punishing on its own territory, and in conformity with its sacred law, such of its turbulent subjects as have revolted, how can ever this case be made applicable to its situation; and must not the Ottoman government attribute to those who advance such propositions, views tending to give consequence to a troop of brigands! A Greek government is spoken of, which is to be recognized in case the Sublime Porte does not consent to some arrangement; and it has even been proposed to conclude a treaty with the rebels. Has not the Sublime Porte great reason to be struck with astonishment at hearing such language from friendly Powers, for history presents no example of a conduct in all respects so opposed to the principles and duties of government?

"The Sublime Porte, therefore, can never listen to such propositions—to propositions which it will neither hear nor understand, so long as the country inhabited by the Greeks forms part of the Ottoman dominions, and they are tributary subjects to the Porte, which never will renounce its rights. If with the aid of the Almighty, the Sublime Porte resume full possession of that country, it will then always act as well for the present as for the future in conformity with the ordinances which its holy law prescribes with respect to its subjects.

"The Sublime Porte, then, finding that in respect to this affair, it is impossible for it to listen to any thing except to the precepts of its religion and the code of its legislation, considers itself justified in declaring, that from religious, political, administrative, and national considerations, it cannot give the slightest countenance to the propositions which have been framed and finally brought forward. Always prepared to comply with the duties imposed by the treaties concluded with the friendly Powers who now render this categorical reply necessary, the Sublime Porte hereby declares, for the last time, that every thing which has been stated above, entirely accords with the sovereign intentions of his Highness, of his Ministers, and of all the Mussulman people.

"In the hope that this faithful exposition will suffice to convince its equitable friends of the justice of its cause, the Sublime Porte embraces this opportunity for reiterating the assurance of its high consideration.

"Health and peace to him who followeth the path of rectitude."

OCTOBER 27.

We yesterday received a file of Barbados papers to the 19th instant, up to which date the Packet had not reached there. The Barbadian contains London advices to the 28th August, received there by the arrival of the Ship Lancaster, the most prominent article of which is the announcement of the Duke of Wellington having resumed the chief command of the British army, but has not a seat in the Cabinet.

On the 13th instant advices from Cork and Bristol to the 12th September, were received at Barbados, of which, the Editor of the Barbadian says.

"Nothing of a political nature has reached us—but we have heard the very agreeable intelligence of Sugar having risen 1s. 6d per cwt., and the probability of its being yet higher."

LONDON, AUGUST 24.

[From the Courier.]

It is with the greatest satisfaction we announce to the country, that his Grace the Duke of Wellington has accepted his Majesty's gracious offer of the Command of the Army. The communication, we understand, was conveyed to his Grace (who is now in the country) by the Marquis o Anglesea. The noble Marquis returned last night with his Grace's answer, signifying his acceptance of the proffered dignity. We are convinced that this communication will be received by all classes with unmixed pleasure; for there has never been a second opinion as to his being the only man in whose hands that high trust should be reposed.

MR. CANNING.

It is a curious fact that in an old book, entitled *The Prophecies of Robert Nixon*, printed in the year 1701, is the following prophetic declaration:—"In the year 1827, a man will raise himself, by his wisdom, to one of the most exalted offices in the State. His King will invest him with great power as a reward for his zeal. England will be greatly rejoiced. A strong party will enter into a league against him, but their envy and hatred will not prevail. The power of God, which reigneth over all, will cut him off in his prime, and the nation will bitterly bemoan her loss. Oh, England! beware of thy enemies. A great friend thou wilt lose in this man."